

Τοποθέτηση του Χρήστου Βαφειάδη στην εκδήλωση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, εκ μέρους του ΕΚΚΕ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Οι συζητήσεις για τον κομμουνιστικό φορέα και η αναγκαιότητα του επαναστατικού

κομμουνιστικού κόμματος δεν είναι μια ιδέα που έπεσε από τον ουρανό. Έχει προετοιμαστεί από καιρό, μέσα από τη συγκέντρωση των αναζητήσεων των ίδιων των μαζών και την επεξεργασία τους σε ένα μάχιμο πολιτικό πλαίσιο μέσα από το διάλογο και την κοινή δράση - όπως σωστά κάναμε μέχρι τώρα, μέσα απ' τις Αριστερές Κινήσεις Πόλης, τις Συνδικαλιστικές Παρεμβάσεις, την ΕΑΑΚ, κι ακόμα περισσότερο από την Πρωτοβουλία Αγώνα 2003, το ΜΕΡΑ και το ελπιδοφόρο εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα.

Είναι, όμως, ανάγκη σ' αυτά τα πλαίσια ν' ανοίξει και η συζήτηση για τα μεγάλα στρατηγικά ζητήματα του κομμουνιστικού κινήματος, αν θέλουμε οι όποιες επιμέρους πρωτοβουλίες να αποκτήσουν βάθος, διέξοδο και προοπτική. Χωρίς βιασύνες, κουκουλώματα και συγκολλήσεις που θα τιναχτούν στον αέρα με την πρώτη δυσκολία, είναι ανάγκη να ανοίξουμε και τα ζητήματα για την απαλλαγή της επαναστατικής θεωρίας από το ρεφορμισμό και τις διαστρεβλώσεις. Να την αναπτύξουμε ζωντανά και δημιουργικά, για την αναλυτική προσέγγιση και την επαναστατική επίλυση των σύγχρονων προβλημάτων, στην υπηρεσία της κοινής δράσης και με κριτήριο την πράξη για την ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Είναι ανάγκη να γίνει μια συνολική κατάθεση και ανταλλαγή απόψεων, χωρίς την παράκαμψη, αλλά με την ειλικρινή τοποθέτηση των κεντρικών ιδεολογικών και πολιτικών ζητημάτων.

ΕΣΣΔ

Αν και η αποκάλυψη των αιτιών και των λαθών που οδήγησαν στην παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ και στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα δεν μπορεί να θεωρηθεί ακόμη πλήρης και οριστική, ένα πράγμα έχει γίνει ξεκάθαρο για τους επαναστάτες κομμουνιστές: η επικράτηση των θεωριών για το «κράτος όλου του λαού» και το «κόμμα όλου του λαού» είχαν ως συνέπεια τη διάβρωση και ανατροπή της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, την εγκατάλειψη της ταξικής πάλης ενάντια στην επιρροή της αστικής τάξης, τη διαμόρφωση μιας αστικής τάξης νέου τύπου στο κόμμα και το κράτος η οποία, από κοινού με τα κατάλοιπα των παλιών εκμεταλλευτριών τάξεων που είχαν ανατραπεί, άνοιξε το δρόμο για την αντεπανάσταση.

Για την ιστορία του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος

Ένα συμπέρασμα προκύπτει για μας με σαφήνεια: η πορεία του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος ήταν ανάλογη με αυτήν του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Από την ίδρυσή του μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '50 το ΚΚΕ, παρά τις όποιες αδυναμίες και τα λάθη του, χαρακτηρίζεται από μεγάλους επαναστατικούς αγώνες, κατόρθωσε να ξεπεράσει ήττες και στραβοπατήματα και είχε γενικά μια ανοδική και ελπιδοφόρα εξέλιξη, πάντα με την προοπτική της κοινωνικής και επαναστατικής χειραφέτησης. Η αντίστροφη μέτρηση αρχίζει με την πραξικοπηματική επιβολή της αναθεώρησης των επαναστατικών αρχών στο ΚΚΕ και με την αλλαγή του χαρακτήρα του, τη συκοφαντική δυσφήμιση και βίαιη καθαίρεση της νόμιμης ηγεσίας του, την πολυδιάσπαση στη συνέχεια και την κρίση που επακολούθησε στο ελληνικό αριστερό και κομμουνιστικό κίνημα συνολικά. Τα συμπεράσματα από την ιστορία του αποτελούν οδηγό και για τη σημερινή του αναγέννηση.

Σχετικά με τη θέση της Ελλάδας στο παγκόσμιο καπιταλιστικό πλέγμα

Ο Λένιν έγραφε στο *Ιμπεριαλισμός: Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού*:

"Ο ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός στο στάδιο εκείνο της ανάπτυξης, στο οποίο έχει διαμορφωθεί η κυριαρχία των μονοπωλίων και του χρηματιστικού κεφαλαίου, έχει αποκτήσει εξαιρετική σημασία η εξαγωγή κεφαλαίου, έχει αρχίσει το μοίρασμα του κόσμου από τα διεθνή τραστ και έχει τελειώσει το μοίρασμα όλων των εδαφών της γης από τις μεγαλύτερες κεφαλαιοκρατικές χώρες". Άνοιγε έτσι η εποχή "...της εξαιρετικά οξυμένης πάλης για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου". Ο ορισμός αυτός του Λένιν εξακολουθεί να ισχύει απόλυτα και στις μέρες μας.

Επιπλέον έγραφε: "...τα μονοπώλια, ξεπηδώντας από τον ελεύθερο συναγωνισμό, δεν τον καταργούν, μα υπάρχουν πάνω σ' αυτόν και δίπλα σ' αυτόν, γεννώντας έτσι μια σειρά εξαιρετικά οξείες και βίαιες αντιθέσεις, προστριβές, συγκρούσεις". Αντίθετα, τις θεωρίες για κάποιο άλλο στάδιο πέρα από τον ιμπεριαλισμό, δηλαδή τον «υπεριμπεριαλισμό», με

την υποχώρηση του ανταγωνισμού ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές υπέρ της συνεργασίας, στην κατεύθυνση ενός «παγκόσμιου μονοπωλίου», τις χαρακτήριζε φλυαρίες.

Η βαθιά δομική κρίση που χαρακτηρίζει το σύγχρονο μονοπωλιακό καπιταλισμό, με τον όλο και πιο έντονο ανταγωνισμό ανάμεσα στα υπερεθνικά μονοπώλια και στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με την αδυσώπητη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη, τους λαούς, τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους, με την τεράστια δύναμη που του δίνει ο έλεγχος των επιτευγμάτων της επιστήμης και της τεχνολογίας, η κρίση αυτή δεν είναι δυνατό να ξεπεραστεί από τον καπιταλισμό χωρίς εξαιρετικά επώδυνες και καταστροφικές επιπτώσεις για την ανθρωπότητα, για το περιβάλλον, για τον ίδιο τον πολιτισμό στον πλανήτη.

Σ' αυτό το πλαίσιο, σύντροφοι, νομίζω ότι οι θεωρίες για τέλος της ιστορίας, μέσα σ' αυτή την κρίση και το αδιέξοδο, έχουν τελειώσει. Για να πάμε μπροστά, πρέπει να τελειώσει κι άλλο ένα παραμύθι. Το παραμύθι ότι ο κομμουνισμός αποτέλεσε ένα λάθος της ιστορίας. Μ' αυτό το παραμύθι πέρασε σε μεγάλο βαθμό η πλύση εγκεφάλου σε πολύ κόσμο ότι δεν υπάρχει διέξοδος σε σοσιαλιστική και κομμουνιστική κατεύθυνση.

Έτσι, αυτή η πρωτοβουλία των συντρόφων του NAP είναι εξαιρετικά επίκαιρη και αναγκαία. Βέβαια, η ίδια η ρήξη που πραγματοποιήσαν με την ηγεσία του ρεφορμιστικού ΚΚΕ, βοήθησε τους κοινούς αγώνες που έχουμε δώσει από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησαν κι αυτοί την αναζήτηση του επαναστατικού δρόμου.

Πρέπει να πούμε πως η προσπάθεια αυτή ανταποκρίνεται απόλυτα στην ανάγκη για ανασυγκρότηση ενός επαναστατικού, κομμουνιστικού κόμματος που θα γεννηθεί μέσα από συζητήσεις, διεργασίες, κοινούς αγώνες και διάλογο σαν τον σημερινό.

Δεκέμβρης 2016

Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κίνημα Ελλάδας

Τοποθέτηση Γαρυφαλλιάς Καπετανάκη στην εκδήλωση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, εκ μέρους της νεολαίας ΕΚΚΕ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Ζούμε σε μια εποχή όπου τα επαναστατικά κινήματα έχουν υποχωρήσει, το κομμουνιστικό κίνημα είναι πολυδιασπασμένο, η αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο-εργασία οξύνεται εις βάρος της δεύτερης και αναιρούνται κατακτήσεις του προηγούμενου αιώνα, ο ιμπεριαλισμός

ξεσπαθώνει χωρίς το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα να ορθώνει το ανάστημά του, και το «αυγό του φιδιού» εκκολάπτεται. Ζούμε στην εποχή των τεράτων, όπου το παλιό πεθαίνει και το καινούργιο πασχίζει να γεννηθεί. (

Αντόνιο Γκράμσι

)

Όμως, παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς, το καθήκον των κομμουνιστών είναι να παλέψουν ώστε να υλοποιηθεί αυτό το «καινούργιο», αυτός ο καινούργιος κόσμος που οραματιζόμαστε και να συντριβεί αυτός ο παλιός, ο σάπιος σημερινός κόσμος. Αυτό για να γίνει επιβάλλεται να διαμορφώσουμε εκείνη την επαναστατική θεωρία που θα μας οδηγήσει στην πρωτοπόρα δράση, με μπροστάρηδες τους εργαζόμενους, τους φτωχούς και τους κολασμένους της γης.

Για να διαμορφωθεί, λοιπόν, αυτή η επαναστατική θεωρία, η οποία θα απαντάει στο πώς ο λαός θα σηκώσει κεφάλι, θα τα βάλει με τους καπιταλιστικούς και ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς όπως η ΕΕ και θα βγει νικητής -στο σήμερα και όχι στη Δευτέρα Παρουσία- αλλά και θα χαράξει την απαραίτητη στρατηγική για να περάσουμε από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας, είναι αναγκαίο το κόμμα της εργατικής τάξης. Ο σκέτος κινηματισμός, ακόμα και με τις καλύτερες προθέσεις, ακόμα και με τις πιο

προωθημένες μορφές πάλης, δεν είναι αρκετός και ενέχει τον κίνδυνο να καταλήξει στορεφορμισμό και την ήττα.

Για να κερδηθεί ο πόλεμος με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό είναι αναγκαίος ένας φορέας που θα κάνει ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας, ώστε να έχει ολοκληρωμένη εικόνα των στοιχείων και των αντιθέσεων που συνεχουν το λαό. Μόνο τότε θα είναι σε θέση να διατυπώσει θέσεις για όλα τα ζητήματα στην κατεύθυνση δημιουργίας σοσιαλιστικής συνείδησης στο λαό. Και μάλιστα θέσεις που δε θα χωρούν διπλές και τριπλές αναγνώσεις αλλά θα είναι σαφείς, δε θα υποπίπτουν σε αριστερές και δεξιές παρεκκλίσεις και θα υπηρετούν το σχέδιο ανατροπής του καπιταλισμού. Θα προετοιμάζουν και θα «εξοπλίζουν» το λαό να δώσει τη μάχη μέχρι τέλους.

Επίσης, για να αναδειχτεί η επαναστατική δυναμική δεν είναι δυνατόν να περιοριστεί η οπτική στην αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, που είναι η βασική, αλλά να επεκταθεί στο σύνολο των σχέσεων ανάμεσα στις διάφορες τάξεις της κοινωνίας, καθώς και στα ζητήματα της εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής.

Σύμμαχός μας σε όλα αυτά τα καθήκοντα που τίθενται είναι η τεράστια πείρα που έχει κατακτηθεί από τους αγώνες του εργατικού κινήματος και των προλεταριακών επαναστάσεων. Οι εκτιμήσεις για τους βασικούς σταθμούς του κομμουνιστικού κινήματος δεν πρέπει να γίνονται στο πλαίσιο μιας φιλολογικής συζήτησης ιστορικού ενδιαφέροντος, αλλά είναι αναγκαίο να εξαχθούν πολύτιμα συμπεράσματα ώστε να προστατευθούμε από πισωγυρίσματα κι από λάθη του παρελθόντος, καθώς και να εμπνευστούμε από τις νίκες και τα επιτεύγματά τους. Δυστυχώς, σ' ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς κυριαρχεί μια μηδενιστική λογική και μια ισοπεδωτική κριτική για κινήματα και επαναστάσεις του παρελθόντος -που είναι τελείως αντιδιαλεκτικές και καταλήγουν να υποτάσσονται στην αστική προπαγάνδα.

Ένας πραγματικά κομμουνιστικός φορέας δεν είναι δυνατόν να μην εμπνέεται από την Οκτωβριανή Επανάσταση, χάρη στην οποία επιτεύχθηκε ο επαναστατικός ξεσηκωμός των «κολασμένων», η ανατροπή των καταπιεστών και εκμεταλλευτών τους, η κατάκτηση της εξουσίας και οι τιτάνιες προσπάθειές τους για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση. Στις χώρες όπου είχε αρχίσει να οικοδομείται ο σοσιαλισμός εξαλείφθηκε η ανεργία, εξασφαλίστηκαν ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, απ' την κατάκτηση του 8ωρου είχαν αρχίσει να περνούν στο 7ωρο

,
το 6ωρο και το πενθήμερο. Όσον αφορά την παιδεία, εξαλείφθηκε ο αναλφαβητισμός, προωθήθηκαν οι τέχνες και τα γράμματα -σταμάτησαν να είναι προνόμιο των λίγων-,

εξασφαλίστηκε στέγαση για όλους και πρόσβαση στο σύστημα υγείας, προωθήθηκε η ισότητα των δύο φύλων. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν η Σοβιετική Ένωση που διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στην ήττα του φασισμού.

Ενέπνευσε εκατομμύρια επαναστάτες σε όλο τον κόσμο να αγωνιστούν, να πιστέψουν στις δυνάμεις τους και να νικήσουν. Γι' αυτό δημιούργησε «σοκ και δέος» στις αστικές τάξεις της Δύσης και παγκοσμίως και τις ανάγκασε να παραχωρήσουν βασικά δικαιώματα και ελευθερίες (όπως π.χ. το θωρο κ.λπ.) που σήμερα καταργούνται.

Το ίδιο ισχύει και για τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση της Κίνας, που κατάφερε να βγάλει το λαό από τη φτώχεια, κατάφερε να τον μορφώσει -μέχρι το 1949 ο αναλφαβητισμός κάλυπτε περίπου το 90% του πληθυσμού της υπαίθρου-, επιδίωξε τη σύνδεση της χειρωνακτικής εργασίας με τη μόρφωση και τον πολιτισμό για ένα εργαζόμενο λαό «κόκκινο και ειδικό», κατήγγειλε και συγκρούστηκε με τις δυνάμεις που εξυπηρετούσαν τον «ειρηνικό» δρόμο ο οποίος οδήγησε στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, ανέτρεψε τις αντιδραστικές ιδέες που ίσχυαν μέχρι τότε και ήθελαν τη γυναίκα υποταγμένη στους άντρες και τους συζύγους τους.

Με την Πολιτιστική Επανάσταση οι γυναίκες οργανώθηκαν ενάντια σ' αυτές τις πρακτικές και κυριάρχησε η λογική ότι αποτελούν «το μισό του ουρανού». Πάλεψε συνολικά ενάντια στην κυρίαρχη αστική ιδεολογία, κατάλοιπα της οποίας είναι λογικό να υπάρχουν και μετά την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και ενέπνευσε κινήματα σ' όλο τον κόσμο, όπως ο Μάης του '68.

Φυσικά, στην ίδια κατεύθυνση θα πρέπει να γίνει και ο απολογισμός του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος. Θα πρέπει να διαχωρίσουμε εκείνα τα στοιχεία που μπορεί να μην οδήγησαν σε οριστική νίκη κατά του καπιταλισμού αλλά κινήθηκαν στη σωστή λογική, από εκείνα που οδήγησαν στον εκφυλισμό.

Εννοείται πως όσον αφορά την κληρονομιά των παραπάνω, είναι ανώφελο να «αντιγράψει» κανείς κατά γράμμα τις πρακτικές, την τακτική και τη στρατηγική. Αυτό που έχει νόημα είναι να τα επικαιροποιήσει και να μπορέσει να τα συνδέσει με τις σημερινές συνθήκες και ανάγκες. Καλούμαστε να ακολουθήσουμε τον ιδιαίτερο δικό μας δρόμο. Επίσης, μαγικές συνταγές δεν υπάρχουν, όλα αυτά αποτελούν μια διαδικασία δυναμική, ένα «προτσές» όπως έλεγαν οι παλιότεροι.

Τέλος, ένα ζήτημα τεράστιας σημασίας για τον κομμουνιστικό φορέα είναι η οργανωτική

λειτουργία του. Σίγουρα μέσα σε οποιονδήποτε ζωντανό φορέα υπάρχουν αντιθέσεις και ιδεολογική πάλη για τη λύση τους, αλλιώς η ζωή του κόμματος θα σταματούσε. Όπως σε κοινωνικό επίπεδο πρέπει ν' αφήσουμε «εκατό λουλούδια να ανθίσουν και εκατό σχολές να συναγωνίζονται», έτσι και στο κόμμα πρέπει ν' ακούγονται όλες οι απόψεις και οι αντιθέσεις να επιλύονται με τη μέθοδο της κριτικής και της αυτοκριτικής. Οι πολύμορφες γνώμες μέσα από την πρακτική τους επαλήθευση θα γίνουν πιο σωστές, πιο ζωντανές και πιο πλούσιες. Όμως, το κόμμα, όπως λέει ο Λένιν, δεν είναι οικογενειακός όμιλος. Ούτε είναι δυνατόν να κερδίσουμε τη μάχη απέναντι στην επίθεση που δεχόμαστε με ετερόκλητες ομάδες που γενικά εντάσσονται σ' έναν φορέα αλλά λειτουργούν ως φράξιες, είτε με ομάδες που λειτουργούν παρεϊστικά, και σίγουρα δεν είναι δυνατή η διενέργεια και η επιτυχία της επανάστασης με αυτήν την πρακτική. Η επανάσταση δεν είναι ένα ωραίο ποίημα, δεν είναι ένα ωραίο σύνθημα. Η επανάσταση είναι πόλεμος, στον οποίο μία τάξη ανατρέπει μία άλλη. Και στον πόλεμο απαιτείται σαφής γραμμή, πειθαρχία και συλλογικότητα.

Στην εποχή αυτή των τεράτων, λοιπόν, πιστεύουμε ότι με την αξιοποίηση της συσσωρευμένης πείρας του επαναστατικού κινήματος και της χάραξης επαναστατικής θεωρίας που θα οδηγήσει σε επαναστατική δράση, θα μπορέσουμε να απελευθερωθούμε από τη μισθωτή σκλαβιά και να αξιοποιήσουμε τις τεράστιες δυνατότητες που υπάρχουν στην εργατική τάξη και στους λαούς. Για να γίνουν όλα αυτά είναι αναγκαίο ένα πραγματικά κομμουνιστικό κόμμα, γι' αυτό η συζήτηση για τη δημιουργία του μας χαροποιεί ιδιαίτερα. Σίγουρα, υπάρχουν ζητήματα ιδεολογικά και ιστορικά που πρέπει να διασαφηνιστούν και γι' αυτό είναι σημαντικό που υπάρχει συντροφικός διάλογος γύρω από το θέμα.

Θα συμβάλουμε, λοιπόν, κι εμείς όσο μπορούμε στην προσπάθεια να δημιουργηθεί το κόμμα της εργατικής τάξης, το οποίο θα συντρίψει την αστική δικτατορία που βιώνουμε όλοι, θα εδραιώσει την εργατική δημοκρατία και θα δώσει όλες του δυνάμεις ώστε –παραφράζοντας το σύνθημα- αυτός ο γύρος αγώνων να είναι ο τελικός, μοβόρος, νικηφόρος και κομμουνιστικός!

Δεκέμβρης 2016

συσπείρωση νεολαίων ΕΚΚΕ